



L'Estació de França va rebre ahir el rodatge d'un curtmetratge del projecte pedagògic 'Cinema en curs' ■ ORIOL DURAN

Un grup d'alumnes de l'institut Joan d'Àustria roden un curt dins del projecte pedagògic 'Cinema en curs'

Refrescant la mirada al cine

Bernat Salvà
BARCELONA

Un grapat de nois i noies rodant un curtmetratge davant d'un tren fan pensar d'entrada en la pel·lícula *Súper 8*, de J.J. Abrams. Però l'Estació de França, l'escenari on filmaven ahir a mig matí, més aviat recorda *La invenció de Hugo*. Qui hagi vist recentment la pel·lícula de Scorsese s'adonarà de les similituds de l'estació parisenca on viu Hugo Cabret amb la de Barcelona. La referència no és gratuïta: una de les pel·lícules que han vist els alumnes de l'institut Joan d'Àustria de Barcelona, que fan aquest projecte dins del programa *Cinema en curs*, és *La invenció de Hugo*, i el seu tutor creu que té a veure amb l'elecció de l'escenari on rodaven ahir.

Aquest article també podria haver començat amb la història d'A Bao A Qu, l'ésser mitològic que

dóna nom a l'associació que promou *Cinema en curs* des de fa set anys. Segons explica Jorge Luis Borges a *El libro de los seres imaginarios*, aquest animal viu al primer esglaó de la Torre de la Victòria.

Amb el curt, els alumnes volen transmetre "emoció i desil·lusió, ràbia i alegria"

ria, des d'on es contempla el paisatge més meravellós del món. És un animal sensible als valors de les ànimes humanes, i només té vida conscient quan algú puja l'escala. Des de l'associació A Bao A Qu s'intenta, metafòricament parlant, que nens i nenes

d'una vintena d'escoles i instituts públics de Catalunya pugin a la Torre de la Victòria. És a dir, treballen per "vincular l'àmbit de l'art i la cultura amb el món de l'educació", i per aconseguir una "sensibilització cap a l'art cinematogràfic", segons ens explica Laia Colell.

Retorn de mare absent

Però aquestes línies haurien d'haver començat amb la història que expliquen en el curt que rodaven ahir Marc, Olaya, Joan i altres companys de tercer i quart d'ESO. Parlen, ens explica Laia, "d'una mare que viu lluny i fa temps que no veu el seu fill. El dia que fa anys el truca i li diu que el dissabte següent l'anirà a veure. Arriba el dia i el noi va a l'estació, però amb els nervis s'oblida el mòbil i el tren s'endarrereix". Per filmar-lo, tenen material tècnic adequat i amb el suport professional de Pablo García, el director de *Bolbore-*

ta, mariposa, papallona, i del curt *Oblidant a Nonot*, premiat aquest any al festival L'Alternativa. Pel cineasta, aquesta feina és "una experiència molt maca, em carrega molt les piles i m'aporta mirades que havia perdut; els nens i adolescents refresquen la mirada". També els ajuda Enric Bernal, el tutor del grup. Ens explica que "tot l'aprenentatge tècnic i de sensibilització creativa i artística de les pràctiques el posen al producte final".

Transmetre emocions

Amb el curt, que durarà uns 8 o 10 minuts, volen transmetre "emoció i desil·lusió, ràbia i alegria", ens explica Joan Moliner. Si guin quin sigui el resultat, pel camí han après un munt de coses. Olaya destaca que "cal molta paciència". Marc Cubias, que fa d'actor, també diu que ha après a tenir paciència i "a coordinar-me amb l'equip, a fer anar la càmera i moltes més coses". ■

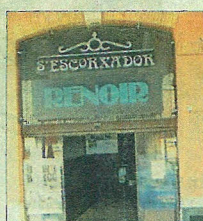
Quadern de cinema
Una cooperativa d'espectadors evita el tancament dels Renoir de Palma: una utòpica reformulació dels circuits d'exhibició

Projectem, sisplau!



Jordi Costa

A finals del mes passat, la premsa va publicar una mala notícia que podia semblar de to menor en el context en què ens trobem: els cinemes Renoir de Palma i Saragossa anunciaven el seu tancament per les insostenibles pèrdues econòmiques dels darrers vuit anys. En el cas de Palma de Mallorca, la notícia implicava la desaparició de tota oferta de cinema en versió original subtitulada a la ciutat. També han circulat rumors que la cadena d'exhibició cinematogràfica podria estar considerant el tancament d'algunes de les seves sales a Madrid. Fa pocs dies, una bona notícia (per fi) venia a contrarestar l'onada de negativitat: els cinemes Renoir de Palma aconseguen salvar-se gràcies a la tasca d'una cooperativa d'espectadors impulsada per Pedro Barbadillo, director de la Mallorca Film Commission.



No és un cas insòlit: té el seu precedent als 'community supported cinemas' dels Estats Units

No és un cas insòlit: té el seu precedent en els anomenats *community supported cinemas* que han començat a consolidar-se als Estats Units, on els canals de difusió de cinema allunyat dels registres majoritaris no abunden. L'economia de la proposta no és senzilla: la cooperativa té, de moment, 450 afiliats, però haurà de fer front al lloguer del local i dels projectors i també haurà d'assumir la digitalització de la sala abans del 2014. Però el que és important aquí és la sostenibilitat de la proposta i, sobretot (permeteu-me alliberar el cinèfil romàntic de vella escola que porto dins), el fet que hagi sorgit una iniciativa com aquesta en un moment en què tothom —fins i tot cinèfils militants— sembla estar d'acord en què el consum de cinema serà privat i domèstic o no serà, que els temps del cinema com a catarsi col·lectiva a la sala fosca ja són cosa del passat.

Rebobine, por favor (2008), pel·lícula de Michel Gondry massa maltractada per la crítica, culmina en un clímax que venia a ser una reivindicació utòpica del plaer cinèfil com a element cohesionador d'una comunitat. També parlava de pirateria creativa en l'era de paranoic control del *copyright* per part de la indústria: amb eines domèstiques, els personatges de *Rebobine, por favor* s'apropriaven literalment de la memòria cinèfila popular, la reconstruïen —la *suecaven*, segons l'afortunat neologisme encunyat per Gondry— i, al final, acabaven fent una superproducció *low-fi* que reescribia —i falsejava— la mitologia del barri. Potser algun dia els nous propietaris dels Renoir de Palma s'asseuran a les butaques a veure el seu propi mini *blockbuster*, l'apassionant història de la passió col·lectiva que els ha portat fins aquí.